

تغییر یا تداوم؟

مواضع و رویکردهای کاملاً هریس در سیاست خارجی و نسبت آن با سیاست‌های جو بایدن

جزیره‌ای خارج از ایران؟

گفت‌وگو با اعضای شورای شهر درباره مواضع ضد و نقیض شهرداری در قبال دولت

آن مرد غمگین تنها

درباره فیتز جerald آخرین رمانش ترجمه‌اش از خیام و اقتباس‌های سینمایی

نفوذ بود؟

بررسی تحلیل‌های اصولگرایان در فضای مجازی درباره ترور اسماعیل هنیه

سرمقاله

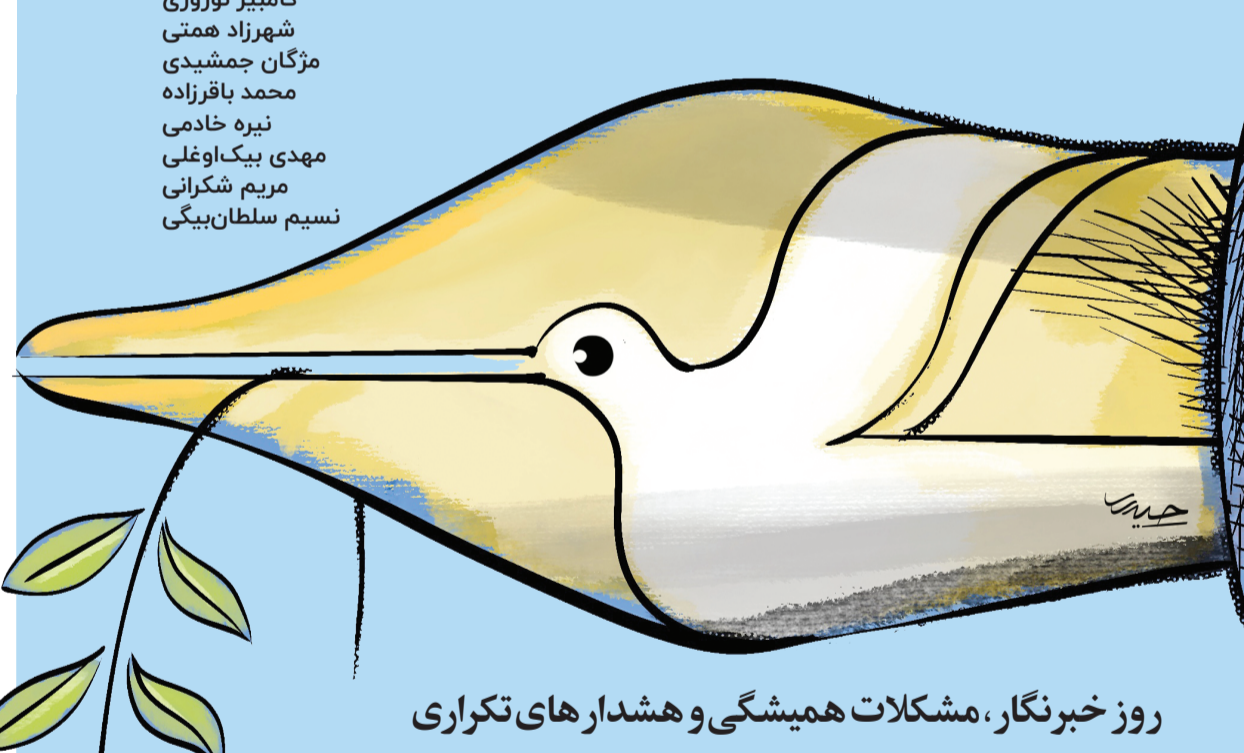
این جام تهی است

زمانی بود که نازی‌ها در آلمان با اتکا به یک رادیو و چند روزنامه انحصاری، می‌توانستند ملت آلمان و افکار آنان را تحت انقیاد خود در آورند. این وضع پیش از آن در اتحاد جماهیر شوروی نیز انجام شده بود. انحصار رسانه برای این نظام‌ها و اصولاً نظام‌های استبدادی و دیکتاتوری یک فرض بود. این رژیم‌ها حتی اگر حاضر می‌شدند که دست از انحصار اسلحه بردارند، از انحصار رسانه عقب‌نشینی نمی‌کردند. در رژیم گذشته داشتن یک دستگاه بلی کپی استنسل که چند صفحه آن را تکثیر کند خطرناک‌تر از داشتن اسلحه بود. زمانی داشتن فاکس هم نیازمند مجوز بود و امروزی با وضعی مواجهیم که بدون شک انحصار رسانه از میان رفته است. در نتیجه، هر رسانه‌ای بدون وارد شدن به رقابت آزاد و منصفانه، شکست خواهد خورد. نسبت رسانه به رقابت، مثل نسبت برکه آب به ورودی آب است. اگر آب وارد برکه نشود، آب موجود آن به سرعت تبخیر و تبدیل به گنداب می‌شود. وضعیت نظام رسانه‌ای ایران به‌ویژه رسانه‌های رسمی به شدت ضعیف و ناکارآمد است. ←

روایت خبرنگاران در روزی که به نام آنهاست

زنده ماندیم اما به سختی

الناز محمدی
زهرا جعفرزاده
سید رضا صائمی
کامبیز نوروزی
شهرزاد همتی
مژگان جمشیدی
محمد باقرزاده
نیره خادمی
مهدی بیک‌اوغلی
مریم شکرانی
نسیم سلطان‌بیگی

روز خبرنگار، مشکلات همیشگی و هشدارهای تکراری

دولت چهاردهم حقوق روزنامه‌نگاری را به رسمیت بشناسد

دوباره روز خبرنگار رسید و اهالی رسانه یک بار دیگر عزیز شدند. طبق روال مألوف دشواری‌های کار خبرنگاری برجسته می‌شود. مقامات و مسئولان از جایگاه ویژه خبرنگاران می‌گویند و ضرورت‌های رفع مشکلات اهالی رسانه مورد تأکید قرار می‌گیرد؛ یک کلیشه تکراری مثل همه سال‌های گذشته. در حالی که مشکلات مطبوعات و رسانه‌ها و به تبع آن مشکلات خبرنگاران سال‌هاست که لاینحل باقی مانده و نعتیها از شدت آن کاسته نشده که به مقدار آن نیز افزوده شده است. واقعیت این است که مطبوعات، روزنامه‌ها، خبرنگاران و اهالی رسانه سال‌هاست که به حال خود رها شده‌اند. انگار عمدی در این مسئله وجود داشته باشد، چون هیچ وقت مشکلات شان رفع نشده است. حتی اگر یک روز در سال همه از حرفه خبرنگاری تعریف کنند و فعالیت آزادانه روزنامه‌ها و قلم‌زدن روزنامه‌نگاران را به نفع جامعه بدانند، اما از حرف که بگذریم در عمل هیچ وقت رسانه‌های ایران حال روز خوبی نداشته‌اند. کدام سال بوده که رسانه‌ها به خصوص رسانه‌های مستقل با انواع مشکلات ریز و درشت روبه‌رو نبوده‌اند؟ فقط یک سال را نام ببرید که روزنامه‌نگاران کشور با مشکلات فراوان معیشتی، مسائل صنفی بسیار، وضعیت بیمه، وضعیت آزادی بیان، برخورد‌های قضایی و امنیتی، دسترسی آزاد به اطلاعات، امنیت شغلی مناسب، خطرات برخورد با فساد و... مواجه نباشند؛ هیچ وقت و هیچ زمان. در بیشتر کشورهای جهان به خصوص کشورهای توسعه‌یافته خبرنگاران بیشترین دستمزد را دریافت می‌کنند، ولی در ایران وضعیت دستمزدها یک شوخی است. فرقی هم نمی‌کند در چه روزنامه، سایت، خبرگزاری یا نشریه‌ای کار کنید، وضعیت در باره بیشتر آنها یکسان است. دستمزد ناچیز و کار پر استرس. برخی از روزنامه‌ها نیز با وجود صرفه‌جویی فراوان

افشین امیرشاهی
سردبیر آتلان هم‌میهن

در مرز ورشکستگی و تعطیلی هستند. حقیقت این است که تکرار کردن یک موضوع لاینحل و بی نتیجه بودن هشدارها وضعیتی خسته‌کننده و فرسایشی به وجود می‌آورد. وقتی رسانه‌ها سیر نزولی به خودشان می‌گیرند و به سمت زوال به معنی نقصان و کاهش می‌روند و از سوی دیگری می‌بینند مطبوعات به سمت سرانحیبه سقوط می‌روند، اما انتهای این مسیر خطرناک برای مسئولان و متولیان مهم نیست، حق داریم نگران و پریشان شویم حتی عصبانی باشیم. چون چنین مسیری که به سقوط ختم می‌شود یک زیان بزرگ برای کل کشور خواهد بود. طبیعی است وقتی رسانه‌ای نباشد، روزنامه‌نگاری هم نخواهد بود. پس لازم است که برای تغییر این مسیر اقدامی صورت گیرد، اما بخش عمده این تغییر مسیر برعهده نهادهای حاکمیتی، سیاستگذاران و دستگاه‌های نظارتی است و قطعاً از عهده مطبوعات به تنهایی بر نمی‌آید. چون تغییر این مسیر نیازمند تصمیم‌گیری‌های مهمی است که در نهایت باید منجر به کاهش دخالت نظام سیاسی در فعالیت رسانه‌ها شود. سیاست ضعیف‌نگه داشتن مطبوعات از لحاظ اقتصادی جای خودش را به تقویت اقتصادی مطبوعات بدهد و برخورد‌های فیزی با روزنامه‌نگاران نیز متوقف شود. همچنین است تصمیم‌های دیگری که می‌توان برای تغییر مسیر لیست کرد. یکی از آنها کوچک شدن نهادهای دولتی و واگذاری اختیارات به نهادهای صنفی است. چون انجمن‌های صنفی، دائمی نیستند، انتصابی نیستند و با رای اعضا برای مدت مشخص انتخاب می‌شوند. مجبور به پاسخگویی مقابل همکاران شان هستند. فعالیت‌هایشان شفافیت بیشتری دارد. مطالبات همکاران شان را بهتر می‌توانند منعکس کنند و دهه‌ها نکتته ریز و درشت دیگر. ←

طرح: هادی حیدری/هم‌میهن

بازداشت در آستانه روز خبرنگار

گروه جامعه: دیروز خبر آمد که فواد صادقی، مدیرمسئول سابق سایت بازتاب و صاحب امتیاز سایت‌های خبری آینده‌نیوز و بازتاب امروز بازداشت شده است. خبر بازداشت این روزنامه‌نگار یک روز پیش از ۱۷ مرداد یعنی روز خبرنگار اعلام شد. به گفته صالح نقره‌کار، وکیل صادقی، مولک‌ش در حال پیگیری و تحقیق درباره یک پرونده فساد بود که در فرایند پیگیری آن، محکوم و به زندان منتقل شده است. براساس این گزارش، بازداشت و انتقال فواد صادقی به زندان طی هفته گذشته صورت گرفته است. فواد صادقی پیش از این نیز در سال ۱۳۹۵ دستگیر و پس از گذراندن ۶۴ روز در سلول انفرادی، در تاریخ ۱۱ آبان همان سال از زندان آزاد شده بود. در حال حاضر، علاوه بر فواد صادقی حدود هشت روزنامه‌نگار و فعال رسانه‌ای دیگر به نام‌های نسیم حسینی، پریسا صالحی، ویدا ربانی، شیرین سعیدی، صبا آذریک، کامیار فکور، روح‌الله نخعی و یاشار سلطانی در زندان به سر می‌برند.

گفتار روز

سید حسن نصرالله:

از ایران نمی‌خواهیم بجنگد

نگاه هم‌میهن

تصمیم سخت در میان موج فشار از پایین

احمد زیدآبادی
نویسنده و مشاور هم‌میهن

مسعود پزشکیان و سخنگوی وزارت خارجه، از اراده جمهوری اسلامی برای پاسخ به عملیات ترور اسماعیل هنیه رهبر سیاسی حماس در تهران پرده برداشته‌اند. اما در همان حال، بر مخالفت ایران با «گسترش جنگ» در منطقه تأکید کرده‌اند. هم‌زمان، دولت بنیامین نتانیاهو نخست‌وزیر اسرائیل نیز تحت فشار متحدان غربی و عرب خود است. تا پاسخ احتمالی‌اش به حمله احتمالی ایران موجبات گسترش شعله آتش جنگ در خاورمیانه نشود. نشر این نوع خبرها، خاطر مردم کشورهای خاورمیانه را کمی آسوده کرده است؛ به طوری که بسیاری از ساکنان بندر حاشیه شرقی مدیترانه، در گرمای طاقت‌فرسای این تابستان جهنمی، خود را به ساحل دریا رسانده‌اند تا ساعتی از زهر هوا و نگرانی از فرود بمب و موشک در امان باشند. با این حال، مشکل همچنان پابرجاست و صورت معما هم به خود گرفته است. معما این است که چگونه می‌توان از اسرائیل انتقام گرفت اما زمینه‌ساز گسترش جنگ هم نشد؟ نه در تهران و نه در هیچ نقطه دیگری از جهان، پاسخی به این پرسش داده نشده است. از این رو، شاید تأخیر در عملیات تلافی جویانه مربوط به همین معضل باشد. در آغاز هفته، روزنامه‌وال استریت ژورنال به نقل از برخی منابع ناشناس گزارش داد که طرف ایرانی در مذاکرات خود با رهبران غربی و عرب، نسبت به «گسترش جنگ» خود را بی‌اعتنا نشان داده و بر گرفتن انتقام خون اسماعیل هنیه حتی به بهای فراگیر شدن آتش نبرد پای فشرده است. اظهارات رسمی تاکنون ادعای وال استریت ژورنال را تأیید نمی‌کند. بخصوص آنچه از جانب رئیس‌جمهور و وزارت خارجه بیان شده است. با این حال، شاید پشت‌صحنه گزارش وال استریت ژورنال مربوط به تصویری باشد که به «جنگ اراده‌ها» به‌عنوان مؤثرین ابزار در نظام بین‌الملل می‌نگرد. در کنار این معضلات، در ایران اما یک پدیده بفرنج نیز به عنوان امری عادی رواج یافته که بعید است بتوان برایش نمونه‌ای در هیچ نقطه دیگری از جهان پیدا کرد. پدیده بفرنج این است که به محض وقوع حادثه‌ای در حوزه داخلی و که پنداری خود را تنها صاحب کشور و نظام می‌دانند، بدون هیچ درنگی، خواستار اشد برخورد با عاملان آن حادثه می‌شوند و با ایجاد فضایی هیجانی و آمیخته به رعب‌افکنی، جایی برای هیچگونه تأمل و تعمق و بررسی و مشورت نهادهای تصمیم‌گیر باقی نمی‌گذارند و بی‌وقفه بر فوریت و شدت اقدام تا سرحد نهایت آن اصرار می‌ورزند! ←